

rahvwa suust veel jõudnud kollu foguda ja illes-pauma.

Meie aed on ta need viimadsedgi mälestused meie rahvwa meelest õra hakanud kaduma, mis mitte hea tunnistus meie-aegse rahhwale ei ole. Jumal aga hoidku meid selle eest, et nende mälestustega füatumistega ühes ta wana eesti rõõm meist ei lahkuks. (Kolm isamaa lõnet.)

Must räästas ja ööpik.

Ühe ristko mehe majas rippusid laht linnu puuri: ühe sees oli üks must räästas ja teise sees üks ööpik mangis. Räästasse oli ta peremees 2 laulu wisi öpetanud ja neid ta frääfusitas nii sageste, kui aga ta peremees seda tegema sundis. Ööpik aga laulis nõnda, kudas Jumal tase laulu loonud oli, kui ta mitte nõma rõõmjaeste nagu tominga ladwas; sest ta wang'i põli tegi ta südame füwmaks ja ta laulu heli turtis priidust taga, üle selle oli ta süda alati oma peremehe peale täis, et miks see teda wanggi heitnud oli ning kui peremees wahest ka puuri juure tulj ja ööpiku ilusot laulu quia mcolejahutuseks kunsda tahitis, ja veel pealekt meelitades ööpiku laulda palus, siis seisis see wait kui luss. Niisugust olekut oli räästas

juba mitu korda ööpikule mina pedale vissanud, teda patuseks sidimand ja iseennoft pühaks liitnud. Ühel päewal, kui ta jässle wana moodi oma peremehe läsu peale ta meelepäralist wisi frääfus, andis see tale tuli suffurt. „Woata naaber”, liitles ta, „kui sa ta nii alandlik oleks ja kohे oma peremehe läsu peale laulaks, siis sa saaks ta suffurt.” — „Frääfusu oga sina peale, mis su wangistaja sind frääfusuda lässib,” vastab ööpit, „minu ükändane troost 'min wang'i põlves on müsse mu Jumalast loodud lauluand.” —

Mu isamaa.

Mu isamaa,
Qui launis ja!
Su riinal hiied kohavad;
Su kärgal ta,
Ja nõgus ta
Meil viljad longest müharvad.
Sest laulun ma
Sull' Maatja-maa:
End rõõmusta mu isamaa,
Mu armas lassis Eestimaa!

Mu isamaa,
Qui rivas ja!